

[Simonsen.]

deres løn ind til en fond, der skal bestyres af 10 mennesker; hvis det er frigørelse, så ved jeg ikke ret meget om, hvad frigørelse i virkeligheden er.

Finansministeren var også inde på spørgsmålet om det demokratiske i fonden. Finansministeren siger: ja men fonden er jo ikke én person. Nej, fonden er måske 10 personer, vi kan måske gå så langt som til at sige, at fonden er 60 personer, nemlig repræsentantskabet. Men fonden er jo ikke udtryk for, at den enkelte lønmodtager får nogen indflydelse. Hvordan vil hr. Petersen ude på den enkelte arbejdsplads kunne få nogen som helst indflydelse på, hvem f. eks. LO udpeger til at sidde i denne fonds repræsentantskab? Efter de valgeregler, der findes inden for fagbevægelsen i dag, har jeg svært ved at se, hvordan hr. Petersen får denne direkte indflydelse på valget, og derfor kan jeg heller ikke se, hvordan der skulle være nogen som helst form for demokrati, endsige nærdemokrati i spørgsmålet om denne fond.

Man må stille sig spørgsmålet: vil man det, regeringen vil med dette forslag, hvori de to primære ting er indkomstudjævning og central dirigerings af kapitalen, hvorfor så opbygge hele dette udviklede instrument? Det kan man jo i virkeligheden klare gennem skattelovgivningen. Det kan man klare gennem opkrævning af større kasseoverskud, hvis man vil dette og tror på, at det er den bedste måde at løse samfundets problemer på. Men at opbygge disse udviklede systemer, som forslaget repræsenterer, det har jeg meget svært ved at se rigtigheden i og betydningen af.

Arbejdsministeren kom med nogle kommentarer til mit første indlæg. Arbejdsministeren sagde bl. a.: de konservative taler jo altid om nogle skattefrie henlæggelser for visse grupper i dette samfund, og jeg kender arbejdsministeren så godt, at jeg ved, han dermed antyder, at det er kun bestemte grupper i dette samfund, der har mulighed for at foretage denne skattefrie henlæggelse. Ja men hvad er det, regeringen gør med sit forslag? Regeringen tvangsindlægger samtlige lønmodtagere, uanset om de er lavtlønnede eller højtlønnede, til at afstå noget af deres fremtidige løntilvækst til fordel for en fond. Det er i virkeligheden nøjagtig det samme, man siger fra regeringens side, at

alle skal kunne gøre det. Så er der vel ikke så meget forkert i, at vi andre foreslår, at man skal have muligheden for at gøre det, hvis man har lyst og interesse derfor, og hvis man har denne lyst og denne interesse, så skal man også have den belønnet som en ganske naturlig ting — hvilket regeringen jo også gør i de lovforslag, vi om lidt skal behandle.

Arbejdsministeren kommer derefter ind på spørgsmålet om saltvandsindsprøjtningen til dansk erhvervsliv og kan ikke forstå, at jeg ikke kan acceptere påstanden om, at der her skulle være tale om en saltvandsindsprøjtning. Det kan jeg altså ikke, og jeg har ikke i arbejdsministerens besvarelse set nogen nærmere argumentation for, hvordan denne saltvandsindsprøjtning skulle fungere. Men jeg har set en besvarelse, som arbejdsministeren har givet professor Vibe-Pedersen i en kronik i Politiken den 14. januar, hvor arbejdsministeren svarer på den kritik — som også har været nævnt her i dag — professor Vibe-Pedersen har rettet mod forslaget. Professor Vibe-Pedersen har argumenteret med, at lønmodtageren selv kommer til at betale. Hertil siger arbejdsministeren:

„Var denne betragtning rigtig, ville det være en så alvorlig anklage mod hele systemet, at jeg i hvert fald ville tage min stilling til forslaget op til en gennemgribende overvejelse.“

Det mener jeg sådan set allerede, der er et godt grundlag for, med de mange forskellige argumenter, der under denne debat er fremført for, at lønmodtageren selv kommer til at betale. Dernæst siger ministeren i denne kronik — og det synes jeg også er interessant i den principielle debat — at når professor Vibe-Pedersen ikke har ret, så er der efter ministerens opfattelse tre faktorer, der er medvirkende dertil: Punkt 1, at den yderligere kapital, som bliver fremskaffet, vil give et mere effektivt erhvervsliv. Punkt 2, at lønmodtagernes andel i demokrati på arbejdspladsen vil kalde nye ressourcer frem. Punkt 3, at trivselen på grund af nærdemokratiet vil blive bedre.

Hertil vil jeg meget enkelt sige, at hvad det første angår, opsparingen, har vi absolut ikke afvist, at der kan blive behov for at finde frem til særlige opsparingsincitamentter for at nå frem til en større opsparing, end vi